

Dio 1.

Što je Pravi Hrišćanin?

Da li je osoba Hrišćanin koja samo jednom nedjeljno ili tri puta godišnje ode u crkvu i bude tamo sat-dva pa se vati kući i radi ono što je radio ranije? Da li je osoba Hrišćanin koja prestupa 10 Božih Zapovjesti svako-dnevno? Da li postoje neka pravila za Hrišćanina i ako postoje, koja su?

Isus je jasno rekao što je pravi Hrišćanin. On nije ostavio sumnju. Kad mi stvarno razmotrimo što je On rekao, onda se trebamo upitati zašto ti kvalitete koje je On naveo izgledaju tako rijetki.

Uzmimo, za primjer, jednu od Isusovih predavanja na Maslinovoj Gori, navedenih u Mateju 5 do 7. Za cijelo, ništa drugo nije važnije za Hrišćanina od ovih zapisa. Kako često se vidi da je ova Isusova izjava iz Matej 5:44 stavljena na djelo? On kaže: “volite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrže”.

Jako je žalosno i tragično da su neki od najkrvavijih okršaja u historiji vođeni između i od Hrišćana: Polazeći u rat jedan protiv drugog, Hrišćani su trgali jedan drugog u komade na bojnopolju, dok su se svi molili istom Bogu za pobjedu.

Kako je to moglo da bude? Jedan koji je osnovao Hrišćanstvo vjru-jednog koga Hrišćani zovu Gospod-učio je svoje učenike, “volite neprijatelje svoje, dobro činite onima koji na vas mrže” (Luka 6:27-28).

Ova nauka Isusova nije upotrebljavana od Hrišćana za vrijeme rata. Onda kako je često ovo upotrebljavano za vrijeme mira? Kad je ovo stavljeno na djelo od komšija, u socijalnim krugovima, među osobama koje Vi lično poznajete iz dana-u-dan? Isus je također rekao: “I kako hoćete da čine vama ljudi činite i vi njima onako” (stih 17). Ovo se zove zlatno pravilo Biblije. To je jako dobra izreka da se okači na zid, ili da visi na narukvici, ili da se tako uče mala djeca. Ali živjeti tako? To je nešto sasvim drukčije! Isus, svakako, nije mislio da je to jednostavno jedna prosta izreka. To je jako važan značaj jednom Hrišćaninu.

Što će to Postići?

“Budite dakle milostivi”, produžio je Isus, kao i Otac vaš što je milostiv. I ne sudite, i neće vam suditi, i ne osuđujte i nećete biti osuđeni, i oprostite i oprostiće vam se” (stih 36-37).

Ogovoranje i klevetanje iza leđa Hrišćana je popularna tema u privatnom razgovoru. Filmovi, romani, Televizijski prenosi-uključujući i dječije programe-leže na takvoj ideji i traga svijetom.

Gdje je u stvarnosti oprostjenje izraženo kao put života? Služba Informisanja daje izvještaj o jednom iskrenom sažaljenju jedne osobe prema drugoj su izvanredne jer su rijetke. Isusova nauka obuhvaća veliko pitanje i stav života, i doseže do proste potrebe razmatranja koje čini život neugodan drugima.

Biblija opisuje društvo čije je vjerovanje samo forma i da je bez snage da bi mogla promjenuti život naroda.

Isus je znao da će neki koji su ga zvali “Gospode”, govoriće da pripadaju Njemu, ali ne žele da stave Njegovu nauku na djelo. “A što me zovete: Gospode! Gospode! a ne izvršujete što vam govorim” (Luka 6:46). Čistim riječima Isus kaže “u koliko me ne slušate, nenojte me zvati -Gospode”!

“Ne će svaki koji mi govori, Gospode! Gospode, ući u carstvo nebesko; već koji čini po volji Oca mojega koji je na nebesima” (Matej 7:21). To je, u prostom smislu jedna činjenica koja čini pravu osobu Hrišćaninom. Oni ili ona postaju

promjena-obraćeni pojedinac-pojedinac koji slijedi Hrista.

Isus je rekao svojim učenicima, “ako se ne povratite i ne budete kao djeca, ne ćete ući u carstvo nebesko” (Matej 18:3). Hrišćani postanu djeca Božija kad se rode odozgo.

Isusova majka i braća jedne prilike došli su da ga vide, ali nisu mogli doći kod Njega zbog mnoštva naroda oko Njega. Kad su mu rekli da ga majka i braća Njegova traže i žele da ga vide, on je iskoristio ovu priliku kao bi objasnio svoju duhovnu braću: “Mati moja i braća moja ono su koji slušaju riječ Božiju i izvršuju je” (Luka 8:21).

Prosto jasno, samo osoba koja slijedi Isusa i Njegovu nauku može stvarno da ga zove “Gospode”.

Put Života

Pravo Hrišćanstvo je jedan put života. Raniji Hrišćani su znali da je pravo Hrišćanstvo “put Gospodnji” (Djela 18:25-26). “Ja sam put i istina i život”, izjavio je Hristos (Jovan 14:6). Niko ne može biti Hrišćanin bez izrazite promjene u životu i način života.

Mi trebamo dozvoliti našim najdubljim mislima da budu upravljane od Gospoda Isusa, “i robimo svaki razum za pokornost Hristu”, kako je to izjavio Pavle u svom pismu (2 Korinćanima 10:5). “Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje, i neka se vrati ka Gospodu, i smilovaće se na njega, i k Bogu našem, jer trašta mnogo. ‘Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi’ veli Gospod. ‘Nego koliko su nebesa visoka od zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli’” (Isaia 55:7-9).

Pravi Hrišćani traže Božiji put života, Njegove misli, Njegovu volju. Što je Isaia napisao je jedno iskreno pokajanje-iskrena promjena koju je također Petar razjasnio na svojoj prvoj službi na dan Duhova (Djela 2:38).

Biti pravi Hrišćanin jedan treba da dragovoljno radi ono što je Isus rekao da se radi. “Kad ovo znate”, Isus je rekao, “blago vama ako ga izvršujete” (Jovan 13:17).

Dio 2

Što je Pokajanje

Što je pokajanje? Tumačenje riječnika pokajanje znači: “osjećaj ukora, skrušenost, ili pokajanje zbog prošlosti, osjećati takav bol zbog grijeha ili mane da budete spremni za promjenu jednog života na bolje”.

Biblisko tumačenje obuhvaća sve ovo i čak više! Pobožno pokajanje znači okrenuti se podpuno i ići drugim putom-promjenuti način života! Nije lako po nekad kazati “žao mi je”, ali je još teže stvarno to učiniti. Pobožno pokajanje treba da bude iz srca i da obuhvati osnovnu promjenu stava i uma.

Pokajati se od Čega?

Od čega Bog traži da se osoba pokaje? Grijeha, svakako. “Svaki koji čini grijeh i bezakonje čini, i grijeh je bezakonje” (2 Jovanova 3:4).

Svaki put kad prestupite ili ne poslušate Božiju zapovjest, Vi ste zgriješili i trebate se pokajati. Niko nije izuzetak. Ni jedno živo biće (izuze Isusa Hrista) koji je živio i živi a da nije prekršio Božije zapovjesti (Rimljanima 3:10,23). Stoga svako se mora suočiti s potrebom pokajanja.

Mi moramo tražiti od Oca u raji da Hristova prolita krv očisti naše grijehe, da žrtvovanje Njegova života bude prihvaćeno za nas tako da kazna grijeha bude skinuta sa nas.

Kako Pokajanje Počinje

Svakako, da mi ne možemo jednostavno odbaciti duboki osjećaj odvratnosti našeg grijeha sami po sebi. To treba doći od Boga, jer “dobrota Božija na pokajanje vodi” (Rimljanima 2:4). To je Bog koji nam pomaže da smo u mogućnosti da vidimo naš grijeh. On nam otvori um i uputi nas na put pokajanja. Kako Bog poziva pojedince na pokajanje? Bog upotrebljava različite načine. “Sve je zasnovano na bogastvu Njegove dobrote o krotosti i trpljenja” (Rimljanima 2:4).

Isus je dao zapovjest svojim apostolima. “Idite, dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Duha svetoga. Učeći da sve drže što sam vam zapovjedio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vremena, Amin” (Matej 28:19-20). U odnosu na ovu zapovjest Crkva Božija propovjeda i širi jevanđelje o Carstvu Božijemu. Ova dobra vijest je kroz koju Bog poziva mnoge na pokajanje. On traži kroz žrtvu Isusa Hrista, da se pokajemo od naših grijeha.

Bog u svojoj beskrajnoj mudrosti i ljubavi često poziva za vrijeme poteškoća i nezgoda. Mnogi odgovore na ovaj Boži poziv za vrijeme finacijske krize, familiskih problema bolesti ili nekih drugih ozbiljnih situacija što pomaže da se shvati Njegova potreba i pomoć.

Umjesto da se borimo s ovim problemima s našom vlastitom sposobnošću. Mi treba da se naučimo kroz lekciju kojom nas Bog uči da se rađe uzdamo u Njega i Njegovu moć nego u našu. Mi ga trebamo tražiti. On nas ne treba. On je nama potreban! Svaki pravi Hrišćanin treba da shvati ovu lekciju!

Prorok Danilo je bio nadahnut da napiše svoju vlastitu reakciju u ovakvom slučaju za naše upustvo. “I okrenuo sam svoje lice ka Gospodu Bogu tražeći ga molitvama i molbama s postom i kostrijeti i plačom” (Danilo 9:3).

Prorok Nemija je također zapisao primjer nama. Kad je on doznao da je njegov narod koji se vratio u svetu zemlju bio u nevolji i sramoti, evo što je on uradio: “A kad sam čuo te riječi, sjeo sam i plakao, i tužio sam nekoliko dana, i postio sam i molio se Bogu nebeskome” (Nemija 1:4). On je odmah odpočeo da se približuje Bogu. On to nije uradio sa pola volje, rasprava-činjenica-stav. On je to učinio od srca, vjerno, s cijelim srcem. On se odlučio da traži Boga i Njegovu volju sa molitvom i postom.

Danilo i Nemija iskreno su nastojali da nađu Božiju volju. Oni su pristali da učine sve što se tražilo od njih da bi se približili k Njemu i dobili oprostaj.

Kad je bio pozvan Simon Petar, Isus je učinio čudo. Petar je lovio ribu cijelu noć bez uspjeha. Isus mu je rekao da baci mrežu još jedan put. Usprkos Petrovu nedostatku vjere, on je uradio kako mu je Isus rekao da uradi. Petar je ulovio toliko ribe da je pretilo potop čamcu.

Petar je shvatio da je bio u prisustvu Gospoda. “Izidi od mene, Gospode! ja sam čovjek grešan” (Luka 5:8). Petra je shvatio svoj grešni stav i nije se osjećao dostojan da bude u prisustvu pravednosti. Bivlija dalje opisuje Petrova djela u Isusu Hristu. On je odgovorio na poziv Isusa Hrista da postane Njegov sljedbenik odričući se starog života i počeo je živjeti novim životom. Ostavljajući za sobom bivši put života i pošao je za Hristom (stih 11).

Ako čitate primjer biblijskih Božijih sluga, primjetićete da oni slobodno priznaju svoje grijeha i podbaćaje. To stvarno uzme jednu iskrenu osobu da kaže, “Okušaj me Gospode, i poznaj srce moje, ispitaj me, poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlu putu, i vodi me na put vječni” (Psalm 139:23-24).

Ako mi iskreno tražimo Boga i Njegov put, to je stav koji želimo izraziti. Mi ćemo slobodno priznati naš vlastiti grijeh i podbaćaj i moliti se Bogu da nam pokaže pravi put. Jeremija je rekao, “Znam, Gospode, da put vječni nije u njegovoj vlasti niti je čovjeku koji hodi u vlasti da upravlja koracima svojim. Karaj me, Gospode, ali sa mjerom, ne u gnjevju svom, da me ne bi zatro”

(Jeremija 10:23-24).

Pavle je bio udaren na putu za Damask. kad ga je svjetlo obasjalo pao je na zemlju. Pavle je upitao, "Gospode! što ćeš da činim?" (Djela 6:9).

Kad odgovorimo Gospodu, ovo je pitanje koje mi, također treba da upitamo. Mi trebamo iskreno da tražimo Boga, biti utešeni da "ne docni Gospod s obećanjem, kao što misle da docni, nego da svi dođu u pokajanje" (2 Petrova 3:9).

Kakva je Istina Duhovnosti?

Možda ste čuli komentar sličan ovom: "on je jako duhovan", ili "ovaj narod nije mnogo duhovan". Ali što je u stvari duhovnost-da li znate? Mi trebamo biti oprezni da nas ne zavedu u pogrešan stav duhovnosti. Mi trebamo ispitati zapisane stvari.

Ovo su četiri stvari koje se mogu smatrati kao pravi dokaz duhovnog uma:

1. Govor, zvuk, uzbuđenost, izražaj.
2. Poznanje Zapisu
3. Vjera
4. Oštar stav pravednosti.

Sad da ukratko pregledamo pojedinačno svaki od ovih predmeta i onda da vidimo kako Biblija tumači duhovnost.

1) Jedan od najobičnijih prihvatljivih dokaza duhovnosti je način kako narod govori o tome ili izražava vjerski osjećaj. Neke osobe su prihvatili duhovno-glas-jezika. Ili, možda, su nesvjesno prisvojili naviku upotrebe "duhovno" glasno iskustvo.

Mnogi smatraju da jedna crkvena služba nije važna sve dok tu nema galame, otvorenog izražaja ushićenja i velikog djela uzbuđenosti. Na nekim službama, sveštenici tvrde da posjeduju "riječ znanja"-jasno i neposredno nadahnuće i povezanost sa Bogom. Za vrijeme ovog uzbuđenog jurišnog riječnog pokreta i službe, oni koji traže da se iscjele vjeruju da su "ubijeni duhovno". U nekim slučajevima, oni koji su "iscjeljeni" padaju natraške kada ih se njihov sveštenih dotakne li dok se moli nad njima.

Neke osobe ne mogu biti zadovoljne sa službom, nije važno koliko je poučna, sve dok sveštenik ne postane toliko uzbuđen vještački izražavajući duhovni nagon, i sposoban dok ne pokrene svoje slušaoce u obično ushićenje bučnog reagovanja na ovakvim vjerskim zborovima. Ako je ovakva manifestacija prisutna, onad ovakvi pojedinci su jako zadovoljni, da li su primili ili ne dugovremensku korist.

Ovo nije ponižavanje ili kritika prirodnog uzbuđenja izraženog rezultatom sam po sebi od osobe od iskrenog duhovnog, ili iskreni duhovni izražaj izražen prirodno iz čistog iskrenog srca. Daleko od toga. Ali na takvim službama ipak ima nekih podvala.

Neke osobe su prirodno zbunjene. neke nisu. Vidjećemo iz zapisa da uzbuđenost i duhovne fraze nisu, same od sebe, bitnost duhovnosti. One mogu biti prirodni rezultat, i svoje voljni rezultata toga; ali, ako je namjerno pokrenuta i "urađena" postavljena za izložbu i učinak, ona to može biti laž. Žalosno je reći, neki su pripremljeni da reaguju posebnim načinom, smatrajući da je to takav izražaj "Hrišćanska" stvar koju trebaju da rade. Narod često puta reaguje automatski sa uzbuđenjem, pokretom i drugim javnim izražajima vjerujući da je to zgodna prilika za i njih zato što oni vide gdje drugi reaguju na isti način. Stoga je jako važno da mi imamo pravilnu ravnotežu.

2). U rvoj kategoriji vidjeli smo ljude koji grle "srce" umjesto "glavu". Ovakva vjera je skorom sva uzbuđljiva. Ona ne polaže pažnju na račun vjerenika.

U drugoj kategoriji nailazimo na osobe koji ne vjeruju o bilo kakvom uzbuđenju ili duhovnoj manifestaciji. Oni možda imaju jako veliko znanje u glavi. Oni nastoje u pokušaju da ulove i stave u nepriliku druge sa zapisima, i

vesele se u zabuni drugih s mudro izrađenim dokazima.

Ove krivo zavedene osobe vjeruju svojim dokazima, prepirkama i vjrovanju i vjeruju da će zaraditi njihov vječni spas, bez stvarnog pokajanja, ili živeći pravednim životom Isusa Hrista, pokazujući plod duha u svom životu.

Poznanje Zapisu nije dovoljno. Biblija govori da Hriđanski stav nije samo poznanje zapisa, već poznanje Boga. Isus je izjavio "A ovo je život vječni da poznaju tebe jednoga istinitoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista" (Jovan 17:3). 3) Treća grupa ističe vjeru. Oni govore da su spašeni "s vjerom i smo vjerom" vjerujući da samo izraz isključuje Hrišćansku odgovornost Bogu. Oni rijetko spominju stvari kao pokajanje, odgovornost, ili bilo kakvu potrebu pokornosti i poslušnosti Božijoj volji ili zakonu.

Pošto je Isus umro za naš grijeh, nama stoga nije potrebna poslušnost-ovi tvrde. I onda, poslije, kad ih upitaš ove "obraćene" što su učinili-što se u stvari dogodilo-kad oni "dadu Gospodu svoje srce", oni ne mogu da razjasne svoj stav.

Biblija govori da Hrišćanski odgovor Božijoj milosti je kroz vjeru. Istina je da neki u pravom smislu ne izražavaju ulogu kroz vjeru. Ipak to je važno da se shvati da vjera vodi Hrišćane u odgovorne učenike. Vidite Pavlovo upustvo: "jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Boži. Ne od djela, da se niko ne može pohvaliti" (Efescima 2:8-9).

Ova dva stiha jasno pokazuju važnost vjere i uči nas da rad neće dati nikakvo pravo da vjerujemo da je Bog obavezan da nas nagradi. Zapis produžuje, "Jer smo Njegov posao, sazđani u Isusu Hristu za djel dobvra, koja Bog najprije pripravi da u njima hodimo" (stih 10). Ovi zapisi u Efescima govore da Hrišćani nisu spašeni sa radom. Hrišćani su spašeni za rad. Iskrena duhovnost, stoga, obuhvaća zalaganje odgovornosti Hrišćana koji gledaju k Isusu Hristu u vjeri.

4) Na kraju, tu ima nekih čija se duhovnost sastoji od stroge mjere pravednosti. U stvari, oni su obično strogi u održavanju Božih zapovjesti da zapadaju u greške pokušavajući da ih održavaju doslovno sa svim sopstvenim naporom. Oni su svjesno iskreni, strogo ubjeđeni duhovni savršenicu.

Ali Pavle kaže za sve sektaše negova vremena, "Oni gledaju da svoju pravdu utvrde ne pokoravajući se pravdi Božijoj" (Rimljanima 10:3). I oni su obično strogi, osorni, kritični, nepodnošljivi prema onima koji ne žive onako kako oni žive po njihovoj ideji i pravednosti.

Pravilno Duhovno Obilježje

Sad, da se obratimo k Božijim riječima s ponižnošću da istažimo pravilo Božije duhovnosti.

Bog nam kaže, kroz Pavla "Jer ovo da se misli među vama što je u Isusu Hristu" (Filipljanima 2:5). Ali kako Vi možete imati um u sebi koji je u Isusu Hristu? Kroz Duh sveti, Isus će živjeti svojim životom iskrene pravednosti u vama, ako se pokajete i dozvolite mu.

"A Vi nijeste u tijelu nego u Duhu, jer Duh Boži u vama živi. A ako ko nema duha Hristova on nije Njegov". U koliko Njegov duh nije u vama, proizvedeci iskernu pravednost, Vi niste onda pravi Hrišćanin. "A ako je Hristos u vama, onda je tijelo mrtvo grijeha radi a Duh živi pravde radi" (Rimljanima 8:9-10).

Kad Bog pozove da budemo Njegova djeca, On izabere ponosite, dobrostojeće, bludne, neposlušne i promjene nas. Ova promjena je veličanstvenog poduhvata. To je stvarno čudo.

Po pokajanju i prihvaćanju Hrista (Djela 2:38) Bog nas prožeže Svojim Duhom. U drugoj riječi, Bpog će uraditi ovu promjenu u vašem životu u koliko želite da mu se pokorite.

Ovaj duhovni um je um koji je ispunjen pravom ljubavi prema Bogu i cijelom čovječanstvu-čak i k neprijatelju i tu onda postane simpatija, strpljenje,

ljubaznost prema drugima, njihovim idejama i vjeri, njihovim manama i zabludama, koji govori tiho, blago, ljubazno koji samo traži da pomaže i sluša. To je um koji je umro sebi.

Prava Duhovnost

Pravi uhovni um može da kaže zajedno s Pavlom “Ja više ne živim, nego živi u meni Hristos” (Galatima 2:20). Kad ovo možete kazati, onda Vi imate um koji je u Isusu Hristu. Hrišćani su razapeti s Hristom. Pavle nam kaže da je krštenje vodom grob (Rimljanima 6:3). Krštenje ne samo da opisuje naš grob već također naše vaskrsnuće u “novi život” (stih 4).

Biblija također govori o ovom iskustvu promjene kao novom rođenju (Jovan 3:3). Mi postajemo djeca Božija kao rezultat biti “ponovo rođeni” ili “rođeni odozgo”. I kao djeca Božija mi izražavamo plod Duha Božijega.

Plod Božijeg Duha je “ljubav”, prije svega radost, mir, trpljenje, dobrota, milost” (Galatima 5:22-23). Ovaj plod svjedoči pravu duhovnost. Ova stvar je izražaj “ljubavi Božije”, koja je “izlivena u srca naša Duhom svetijem” (Rimljanima 5:5). To je prava Hrišćanska duhovnost.

Pravi duhovni razum je um ljubavi, jer je Bog ljubav. Pavle je napisao, “ako jezike čovječije i anđelske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zono, ili praporac koji zveči. I ako imam proročanstvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu vjeru da i gore premještam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje i ako predam tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže” (1 Korinćanima 13:1-3).

Šta je to imati ljubav? Sledeća četiri stiha ove glave govore. Ovo je prava duhovna umnost: “Ljubav dugo trpi” Da li Vi dugo trpите? “milokrvna je; ljubav ne zavidi, ljubav se ne veliča, ne nadima se. Ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini: Sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi” (stih 4-7).

Pročitajte ova četiri stiha ponove, stavljajući svoje ime gdje se god “ljubav” pojavi. Oprobaj ovo kao ispit samog sebe. Reći će ti stvarno kako ste duhovni, da li ste stvarno pravi Hrišćanin.

Hrišćanstvo je u stvari zasnovano na učenju Isusa Hrista. Ali, što se dogodila sa vjerom koju je Isus osnovao?

Dio 3

Što se Dogodilo Novog Zavjeta Hrišćanstvu?

Što su učinili oni koji tvrde i govore da se prijatelji i sljedbenici Isusa Hrista Hrišćanstvu?

Proučite Hristovu nauku malo bolje. Biće te u mogućnosti da zaključite Da je On zaprepšćen, neveseo, čak i ljut na mnoga vjerovanja, i obrede, i tradicije okačene o Njegovo ime. Isus se nebi složio sa omi, a koji ga veličaju kao patriotu ili ratoborca. On bi bio uplašen sa prikazivanjem Njega kao revolucionera i političku osobu. On se ne bi složio s političkim stavom mnogih crkvenih zborova i organizacija.

Kako je Hristovo osnovno učenje postalo tako zamršeno i nerazumljivo? Kako je Hrišćanstvo stiglo na iskrivljene Isusa u svom vjastitom zamišljanju?

On je Predvodio Vjersku Zabunu

Isus Hristos je ugledni model Hrišćanstva. Kao Bog u tijelu, On je živio pravednim životom i stoga je predmet našeg divljenja i vjere. On je dostojan oponašanja. Ali mnogi sljedbenici modernog Hrišćanstva nijesu vjerni sljedbenici svega onog što je Isus rekao.

Izgleda da mnogi slijede Isusa iz Novog Zavjeta samo kada i što njima odgovara. Kad im je lako i kad se slažu. Oni koji danas prihvate Hrišćanstvo supočeni su sa teškim izborom. Mi konačno moramo izabrati između dvije odluke. Da li je Hrišćanstvo autetično i vjrnio prestavlja svoj Novog Zavjeta korjen, ili je ono "uzmi i izaberi" put života predmet kaprica svojih sljedbenika i podizanje prašine kulturnih tumačenja.

Isus je previdio ovu zabunu. U stvari neki se pitaju zašto On nije u stvari zapovjedio svoji učenicima da slijede vjersku tradiciju Njegovih dana. Isus je dao odgovor na ovakvo pitanje da su ove mnoge tradivije bez Bibliske vrijednosti: "Dobro je prorokaovao Isaia za vas licomjери, kao što je pisao: 'ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene'" (Matej 7:6-7).

Američki pisac Mark Tvajn jednom je rekao, "Ja imam veći problem sa djelovima Biblije koje možem razumjeti više nego sa onima koje ne mogu razumjeti". Izgleda da se mnogi slažu sa Mark Tvajn. Djelovi Biblije stvarno nas uznemiravaju. Teško je slijediti nauku Hristovu koju mi razumijemo, nego ono s čim se ne slažemo. Kao rezultat, većina Hrišćana obožavaju Isusa sa svojim usnama dok uče i slijede doktrinu osnovanu od ljudi.

Odbacivanje Hrista

Isus prestavlja takav dramatičan kontrast za uspostavljanje vjerske tradicije koje društvo i nauka pokušava da odbaci upotrebljavajući dva različita metoda.

Prvi pokušaj bilo je raspeće. Ali to im je (opalilo nazat u lice). Vaskrsnuti Isus bio je beskrajno dinamičan i mnogo ugledniji nego stolar iz Nazareta! Odmah, poslije Isusova vaskrsenja, druga zavjera se pojavila da se riješi Njegove nauke. Ovog puta, umjesto da ga pokušaju ubiti, Sotona je zaveo većinu da prihvate suprotni stav-oni su odpočeli da služe đavolu!

Ovaj sistematski poduhvat da uništi uspostavljeno vjerovanje Isusa Hrista skorom je uspjelo da se riješi Njegove osnovne nauke. Nagodbe koje se maskiraju kao Hrišćansko vjerovanje, rad i vjeroispovjed učinilo je više štete istinskoj Isusovoj jevanđeljskoj nauci nego li zavjera za raspeće Isusa.

Pažljivo proučavanje Biblije otkriva da Hrišćanstvi Novog Zavjeta je bilo radikalno promjenjeno od ljudskog tumačenja o onom što znači biti iskreni sljedbenik i učeni Isusa Hrista.

Iskrivljenje Hrišćanstva

Istaknuti Skadinavski filozof Soren Kijerkegard, u svom napadu na Hrišćanstvo piše: "Hrišćanstvo iz Novog Zavjeta uopšte više ne postoji. Milioni ljudi kroz vjekove malo po malo varali su Boga u Hrišćanstvu, i uspjeli su napraviti Hrišćanstvo tačno oprečno onom što je u Novom Zavjetu".

Jackues Elul, u Prevratu Hrišćanstva, pronalazi dramatičan i istoriski zapis i otkriva postepeni prevrat Hristove nauke. Zaključujući na Keirkegardovom pisanju, Elul kaže, "Trebamo priznati da tu postoji neizmijerna udaljenost između svega ovoga što čitamo u Bibliji i stav crkva i Hrišćanstva".

Iz renijeg Novog Zavjeta zapisa o istoriji crkve, mi nalazimo ckvu u razitku. Svakako, mi očekujemo da nađemo, kao dio priče, kako su Isusovi vjerni sljedbenici trebali vjrnio upotrebljavati Njegovu nauku novim izazovom u novoj kulturi. I stvarno oni jesu.

Istoriski zapisi mogu zalutati od Novog Zavjeta sa svakom prolaznom generacijom. Crkve povezane s politikom, nacionalnošću, i materijalnim sredstvima i ono tako počne da ugrožava one koji su određeni da služe.

Broj istoričara imaju zapisane dokaze u kojima je istinsko jevanđelje bilo poremećeno. Ove izvanredne-bibliske promjene u Hrišćanstvu na pokon dale su Isusu Hristu loše ime-ime koje On nije zaslužio. Sjeme mnogih modernih

problema bilo je posijano kad su Hrišćani napustili nauku Isusovu. Postepeno ponižavanje i tlačenje žena je jedna nepravda koja je bila opravdana sa idući krivim putem i napravnim tumačenjem Novog Zavjeta.

Isusova Nauka Promjenuta

Isus je govorio svojim sljedbenicima kao “malo stado” (Luka 12:32), o ovcama “među vukovima” (Matej 10:16). Kao “so zemlji” (Matej 5:13). Oni su trebali da se brinu o carstvu Božijemu kao o jednom skupocjenom “zrno bisera” (Matej 13:46).

Isusovo shvaćanje Hrišćanstva bilo je kao jedna mala grupa vjerenika koji će se boriti da održi obavezu Božijem pozivu. Tako kad čitamo istoriju crkve koja je sama sebe osnovala na kraju Novog Zavjeta, dolazimo do zaključka da ovo Hrišćanstvo i njeni sljedbenici preokrenuli su riječi i onu Isusovu temeljnu nauku koja je učena od Crkve koju je On osnovao.

Izopačenost Isusove nauke je stvarno priča. Gorljivost crkve, kroz tri vijeka poslije smrti 12-ce apostola, bila je uspješna u obraćanju masa. Ali ta gorljivost postepeno je prevedena na pogrešan put. U navali da dobije vjerenike, ta količina vjerenika je postgnuta, dok je realnost, pravilnost, i kvalitet Novog Zavjeta bilo je žrtvovano. Poduhvat pokoravanja i privlačenja masa postepeno je rastopilo Isusovu nauku. Jakus Elil, Prevrat Hrišćanstva, sabrao je: “Hrišćanstvo napija kulturu kao služba.... Hrišćanstvo je postalo kao prazna flaša da se uspješnost kulture puni sa različitim stvarima.... Hrišćanstvo je oprečno od onog koje nam je saopšetno sa otkrivenjem Boga u Isusu Hristu”.

Martin Luter King, mlađi, upotrebio je analogiju da bi razjasnio razliku između pravog i lažnog Hrišćanstva. “Hrišćani ne smiju biti kao termometer da samo i jednostavno bilježi i pokazuje temperaturu popularnog mišljenja. Hrišćanin treba da bude kao regulator toplote, odgovoran za prenos i uspostavljanje temperature ili mjerodavnost društva”.

“Nerazvijeno” Hrišćanstvo imalo je ovo nastojanje u prvom vijeku. Prije nego je Hrišćanstvo počelo da upija i prilagođava druge vjere, ono je promjenulo glavne djelove društva. Novi Zavjet je zapisao da je jevanđelje preokrenulo cijeli svijet (Djela 17:6). Žaloso, iskušenja za popuštanje i prilagođavanje uskoro je promjenulo jevanđelje.

Licomjerno Jevanđelje se Pojavilo

Kada su crkve nicali kao pečurke one su odpočele da jevanđelišu svijet, druge vjere i vjerski sistemi pitaju se, i stvarno je tako, “zašto se ne brinete u svom unutrašnjem sopstvenom problemu prije nego pokušate pomoći nama sa našim problemom”?

Ovo je to isto pitanje za Ameriku od mnogih drugih država kojima ona nudi pomoć. Politička i vojna pomoć, i ako iskrena, često je suočena s optužbama kriminalom, drogama ratnim zločinima i siromaštvom u srcu Amerike. To je pouka Hrišćanima danas: zajedno, nam je potrebno da smo sigurni da znamo i sprovodimo onaj put Isusa Hrista prije nego počnemo učiti druge. U drugoj riječi, najprije da sredimo svoju kuću pa onda tuđu.

Isus je bio jako pogođen sa licomjersvom onih koji su govorili drugima kako trebaju da žive a bili su sami od sebe loš primjer. Hrišćani trebaju zasnovati svoj život na primjeru Isusa Hrista, a ne samo na osnovnoj vjerskoj tradiciji. Mi bi svi trebali ispitati svoju vlastitu vjeru i rad.

Isus nas je upitao: “A zašto vidiš trn u oko brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osjećaš? Ili, kako možeš reći bratu svojemu ‘stani da ti izvadim trn iz oka tvog’ a eto brvno u oku tvogemu? Licomjere! Izvadi najprije brvno iz oka svojega, pa ćeš onda vidjeti izvaditi trn iz oka brata svojega” (Matej 7:3-5).

Prava Srž Isusove Nauke

Pred samo raspeće, Isus je imao posljednju večeru sa svojim učenicima. Biblija je zapisala da ova posljednja večera se završava s vjerskim obredom-Pashe. Isu je uspostavio Novog zavjeta Pashu u prisustvu svojih apostola, davajući neke nove važne mjere koje nisu bile u Starog Zavjeta Pashe. On je dao hljeb i vino kao simbol svog čistog žrtvovanja (Matej 26:26-28). On je onda oprao noge svojim učenicima i zapovjedio im da tako da i oni tako rade.

U svom govoru poslije ovog obreda, Isus je istakao ovaj važan značaj: "Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate hljeb među sobom. Novi vam zapovjest dajem da ljubite jedan drugog, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom" (Jovan 13:34-35).

Ovo je prava srž Isusove poruke-glavna istina koju mnogi Hrišćani ne rade. Nama je potrebno oboje.

- 1) Izvršivati primjer našeg Gospoda i
- 2) Pokazati cijelom narodu istu ljubav koju je On imao prema nama.

Malo kasnije iste večeri, Isus je produžio sa svojim ohrabrujućim upustvom svojim učenicima: "Ovo bam Ja kaza, da u Meni mir imate, u svijetu će te imati nevolju, ali ne bojte se, jer Ja nadvlada svijet" (Jovan 16:33).

Ljubav koja nas označava kao Isusove učenike obuhvaća vrijednost Njegove nauke i primjera, kao i obavezu u izražaju Božije ljubavi prema drugima. Ovo je ljubav koja nam je potrebna da pobijedimo svijet. Mi pobjeđujemo svijet u stvari istim načinom kao i Isus, sa i kroz ljubav.

Hrišćanska ljubav je označena kao obaveza vjere prema nauci Isusa Hrista. Ovo je malo teža ljubav, pošto je ona čisto potrebna da se izražava u nepogodnim okolnostima. Tu nema dovoljno ljubavi u našem svijetu-čak i među Hrišćanima.

Kako ste Obavezni Vi?

Rabi je jednom upitao svoje studente kako oni mogu dokazati kad se noć završava i dan počinje? Jeda se student javi, "može li to biti kad je dovoljno svjetla da se može primjetiti razlika između brata i sestre"?

Rabi je odgovorio, "Ne".

"Dobro" zahtjevao je razred, "kaži nam onda ti".

Rabi je odgovorio, "Ako ne znate da je svako živo biće tvoj brat i sestra, nije važno koje je doba, uvijek je noć"

Mnogi Hrišćani su zauzeti raspravom o veličini i značaju njihove tradicije tako da imaju malo vremena da se upoznaju i ispune Hristovu poruku. Hrišćani treba da poznaju razliku između biblijske poruke i tradicionalne rasprave. Ova poruka omogućava nam otvaranje očiju za potrebu onih oko nas i služiti našem drugu čovjeku.

Hrišćanstvo zahtjeva da mi pokažemo svim živim bićima ljubav koju je Isus Hristos pokazao prema nama. Mi ne možemo ograničiti ljubav prema onima koje koje mi volimo. Niti možemo uzimati i izabirati koju Hristovu nauku trebamo slijediti a koju odbaciti.

Vjernost prema originalnoj nauci Isusa Hrista nije laka. Biti onda vjeran Njemu to nas stavlja u manjinu. Ovcama Isusovog malog stada (Luka 12:32) pokazuje na obavezu na ono što je On govorio u Mateju 7:13-14. "Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok put što vodi u propast, i mnogo ih ima koji njim idu. Kao što su uska vrata i tijesan put što vodi u život, i malo ih je koji ih nalaze".

Pavle je molio Rimljane: "Molim vas dakle, braćo, milosti Božije radi, da dajete tijela svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, to da bude vaše duhovno

bogomoljstvo. I ne vladajte se prema ovom svijetu, nego se promjenite obnovljenjem uma svojega da bi ste mogli kušati koje je dobra i ugodna savršena volja Božija (Rimljanima 12:1-2).

J.V. Filipis rastmačio je Rimljanima ovako: “Ne dozvolite svijetu oko sebe da vas ulije u svoj kalup, već dozvolite Bogu da preokrene vaš um iznutra, tako da možete dokazati u praksi da je Božija namjera dobra za vas, ispunite sve Njegove zahtjeve i krenite prema cilju pravog dozrijevanja”.

Čak i komentator Vilijam Barkli izjavi je, “Moguće je biti sljedbenik Isusov bez da budeš sljedbenik: biti u logoru-sljedbenik da ne budeš vojnik kraljev, biti prisutan na jednom velikom radnom mjestu bez upotrebe rada”.

Jedne prilike u razgovoru s ovim velikim naučnikom spomenut je jedan mladić, rekavši ‘taj i taj rekao mi je da je bio vaš đak’. Naučnik je uzbuđljivo odgovorio, ‘možda je on bio prisutan mojim predavanjima, ali on nije bio moj đak’. To je također dobar jedan primjer crkava da u njima ima mnogo sljedbenika Isusovih ali tako malo iskrenih sljedbenika.

Mi moramo procijeniti, kao Hrišćani, kako blisko slijedimo našeg Gospoda i Spasitelja. Mnogi slijede iz daleka, po njihovom vlastitom stavu, smislu i načinu. Mi svi trebamo da usporedimo naše vjerske običaje i tradiciju sa čistim, neizopačenim biblijskim zapisima. Mi moramo predati naš život podpuno Isusu Hristu Novog Zavjeta.

Kraj.

